

Ce bine e acasă! De câte ori plec de acasă mă întorc aici cu și mai mare bucurie, încrezută că nu există în lumea întreagă loc mai frumos și mai scump sufletului meu ca satul natal, Apșa de Mijloc, așezat la poalele minunaților Carpați, care primăvara erup de verdeață, ademenesc și vrăjesc cu haina lor multicoloră, îngână și te adorm cu susurul izvoarelor cu apă cristalină ce fug repejor spre vale. Îmi spun că nu întâmplător locuim pe aceste meleaguri mioritice, demne de penița celui mai renumit pictor și mă bucur să-mi știu rădăcinile aici, în Maramurășul istoric, chiar dacă dincoace sau dincolo de Tisa, aici, unde a binevoit Dumnezeu să ne aflăm - pe același pământ strămoșesc, dar în altă țară.
M-am născut pe tărâmuri de basm, unde istoria se înfrățește cu legenda ,legenda celor șapte păstori, ce-au pus temelia satului, începând cu ulița „Heli", ce înseamnă „loc bun de sat", denumire păstrată până în prezent de locuitorii satului. Heliul cu ciuroiul lui de apă fermecată, care i-a atras pe păstorii din legendă să se statornicească aici, cu legenda balaurului din Plești, cu povestea construirii bisericii din Stâjărăt, loc ce și-a primit denumirea de la pădurea de stejar, ce creștea pe vremuri acolo. Câte și mai câte – lucruri care afirmă că noi, românii, aici suntem acasă.
Bisericile vechi din sat sunt dovadă vie a existenței noastre pe aceste meleaguri. Biserica din Stâjărăt, de exemplu, monument istoric de-o însemnătate deosebită, construită totalmente din lemn, cu părere de rău și-a pierdut adevărata dată a zidirii sale sub stratul gros de beton al întăriturilor sau poate sub haina indiferenței (1309, după spusele locuitorilor vârstnici), însă a primit o altă dată (1406), care și ea afirmă istoric existența noastră pe aceste locuri.
Pornind din vremuri străvechi și păstrându-și frumoasa așezare geografică, Apșa de Mijloc pare o poiană cu flori, umbrită și apărătă de dealurile ce-o înconjoară și răcorită de apa râulețului de munte Apșița, care curge alături. Cel mai frumos loc din lume! Cum aș putea să-l uit? Să-mi uit satul ar însemna să-mi uit rădăcinile, s-o uit pe străbunica, care-mi povestea cu atâta drag de horele de altă dat, de șezătorile și clăcile la care se adunau tinerii satului, de prinsul la oaste a flăcăilor... Auzind toate povestirile ei, ,,Amintirile lui Ion Creangă" prind și mai multă viață, par și mai verosimile și-mi afirmă încă o dată că am fost aici din vremuri de demult.
Că suntem aici români ne spune și școala cu predare în limba română, tradițiile, obiceiurile ce le păstrăm cu sfințenie și ne luptăm pentru existența lor, concursul de poezie românească ,,Limba maternă ca floarea eternă", care, deși tânăr, aflându-se doar la a II-a ediție, este promovat cu pasiune și dragoste de profesoarele de română din școala noastră Anuța Moiș și Anuța Șiman.
Că suntem români la noi acasă ne arată și dorința de a povesti despre trecut prin organizarea unor săli de muzeu la primărie și la școala din sat, prin Festivalul Creației Populare Românești, care are loc în fiecare an, prin rotație, în fiecare localitate românească. Ne demonstrează că suntem români dragostea față de limba maternă întâlnită în rândul tinerilor ce-și continuă studiile la secția de limbă română de la Universitatea de Stat din Ujgorod și a intuziaștilor care predau acolo și se luptă pentru existența limbii române, dând tinerilor posibilitatea să-și cunoască cât mai bine limba maternă, să o dezvolte și să o îmbogățească.
Aș vrea să spun, cu siguranță, că vom exista în continuare. Cred că atâta timp cât limba română va domni în casele și sufletele noastre, nu-i vom dezamăgi pe moșii și strămoșii noștri. Se vor odihni în pace, cu credința într-un viitor mai bun pentru nepoții și strănepoții lor. Oare suntem demni de truda lor? Oare este suficientă străduința noastră? Limba, istoria, credința strămoșească ar trebui să ne orânduiască sufletele, iar dragostea să ne îndrume faptele. Doar astfel vom supraveți, vom rămâne cine suntem - Români, oameni puternici și mândri ca munții

Carpați, viteji și curajoși ca dacii, harnici ca albinele, cu sufletele înmuiate în versurile lui Eminescu și în cuvintele culese din graiul dulce al mamei.
Un adevăr vechi spune că un popor există atâta timp cât există și limba sa. Când limba moare, și o națiune încetează să mai. Deci, trebuie să păstrăm cu sfințenie Limba Română, pentru că ea și numai ea este biletul nostru spre viitor. Aici, în Maramurășul istoric, limba română a supravețuit atâtor regimuri politice și va supraveți în continuare, dacă nu vom uita că suntem Români și că limba, așa cum spune Nichita Stănescu, este Patria noastră.

Să nu uităm cine suntem și de unde pornim, căci fără de rădăcină, pomul se usucă. Având rădăcinile bine înfipte-n pământ, să ne înălțăm privirile spre viitor, așa cum pomul se înalță spre soare. Să nu uităm, să muncim, să credem și să ocrotim limba maternă și astfel vom continua să fim, să existăm! **Material realizat de Anuța Șiman, din Maramureșul Istoric, înscris în concursul "Proiect România", organizat de Forumul Internațional al Jurnaliștilor Români (FIJR).**
SURSA:
Dincolo de Tisa Blog